

ELISABETH HOLMERTZ ♪ SOPRANO
FREDRIK BOCK ♪ BAROQUE GUITAR & THEORBO

LOVE SONGS RE-SPELLED

INSTRUMENTS
USED ON THIS RECORDING:
BAROQUE GUITAR BY LARS JÖNSSON,
DALARÖ AFTER MATTEO SELLAS, VENICE, 1614
THEORBO BY LARS JÖNSSON,
DALARÖ AFTER FRENCH MODEL.
PITCH: A=415

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH, ♪
OSLO, FEBRUARY 18-20 2010
PRODUCER: VEGARD LANDAAS ♪
BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN ♪
EDITING: VEGARD LANDAAS ♪
MASTERING: THOMAS WOLDEN ♪
COVER DESIGN: BLUNDERBUSS.NO ♪
REPRO: BLUNDERBUSS.NO ♪
PHOTO: PER BUHRE ♪
ENGLISH TRANSLATION ♪
(EXCLUDING SONG TEXTS): JIM SKURDALL

THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE
WITH SUPPORT FROM MFOS VEDERLAGSFOND

1. THE FORESTER 9:24
SUSANNA K. WALLUMRÖD
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - THEORBO
2. CHACONNE 4:13
FRANCOIS LE COCQ
FREDRIK BOCK - BAROQUE GUITAR
3. NON OCCORRE OP. 7 4:48
DIORTE DI EUTERPE, OVERO CANTATE & ARIETTE A VOCE SOLA
BARBARA STROZZI, TEXT: NICOLA BEREGANI
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - THEORBO
4. LAMENTO - LAGRIME MIE OP. 7 8:20
BARBARA STROZZI, TEXT: PIETRO DOLFINO
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - THEORBO
5. SETE PUR FASTIDIOSO OP. 7 4:12
BARBARA STROZZI, TEXT: MARC'ANTONIO CORRARO
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - BAROQUE GUITAR
6. LA TRAVAGLIATA OP. 2 5:13
CANTATE, ARIETTE, E DUETTI, BARBARA STROZZI
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - THEORBO
7. OH, MY TEARS, WHAT HOLDS YOU BACK 4:07
BENEDICTE TÖRGET
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - THEORBO
8. PARTIE DE CHACONNE 2:41
FRANCESCO CORBETTA
FREDRIK BOCK - BAROQUE GUITAR
9. MY STAR 3:28
ÅNE BRUN
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - BAROQUE GUITAR
10. SINO ALLA MORTE OP. 7 14:59
BARBARA STROZZI, TEXT: SEBASTIANO BALDINI
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - THEORBO
11. HALLELUJAH 4:43
LEONARD COHEN
ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - BAROQUE GUITAR

ELISABETH HOLMERTZ
♪ SOPRANO
FREDRIK BOCK
♪ BAROQUE GUITAR & THEORBO

LOVE SONGS RE-SPELLED

LOVE SONGS RE-SPELLED

En lutt, en sanger, en melodi, et komp og en tekst om kjærlighet, død, nattsvarte tanker eller roseduftende drømmer. Typisk 1600-tall. Bytt ut lutten med en gitar. Typisk 1900/2000-tall. Typisk sanger-låtskriver. Samme lys, samme mørke.

Det er ikke lenger uvanlig at musikere forener tidligmusikk og moderne musikk, men da er det gjerne snakk om nyskreven kunstmusikk, dvs. gjennomkomponert og ofte ganske kompleks musikk. Men de mest nærliggende musikalske motstykkene til luttsanger fra 1600-tallet finner vi snarere i pop- eller sanger-låtskrivertradisjonen.

«Dette er jo akkurat som pop», sier vi barokkmusikere ofte når vi over inn en ny låt – pop eller jazz. En akkompagnerende bassgang som iblant bare går og går og gjentas i det uendelige, til en overliggende

melodi som er åpen med hensyn til frase-ring, timing og tolking.

Slik ser notene ut i *Real book*, jazzbibelen, og slik ser sangnotene ut i de bøkene man graver fram i musikkbibliotekenes avdeling for tidlig musikk: en melodi, en tekst og et komp. Det er langt ifra enkel musikk, men det hviler ofte en befriende enkelhet over den. Det appellerer til mange musikere med allsidig musikksmak som gjerne vil gjøre sin egen greie, slik deres tilsynelatende mer frie kolleger gjør.

Vi bad to profilerte tonesettere/sangere fra pop- og jazzmiljøet teste vår tro på at pop og barokk virkelig har så mye til felles som to klassisk skolerte musikere vil ha det til. Kanskje er det bare noe vi har innbilt oss? Ønsketenking? Så hva skjer når vi virkelig får litt friere tømmer? Hvor langt kan man tøyte grensene før musikkens

stil og særpreg forsvinner? Er stilistikken viktigere enn musikken?

Vi ville at de skulle skrive hver sin låt til oss på sitt musikalske språk. Kunne de beholde tonen sin med klassisk skolerte utøvere? Svaret på alle spørsmålene ovenfor er at musikk er musikk er musikk ... Det vi ønsket, var ganske enkelt å lage musikk, musikk på våre og musikkens egne premisser.

På denne innspillingen ville vi også få fram mer liv og nærvær i Strozzi's sanger: en åpnere form og en følelse av å lage coverversjoner av sangene, ikke bare å videreformidle gamle noter. Derfor har vi bl.a. tatt oss friheter i utformingen av visse sanger: Ikke alle utskrevne repriser kommer med, vi legger til noen takter her og der, og i lamentoen «Lagime mie» går vi ikke tilbake til den initierende tekstraden

«Lagime mie, à che vi trattenete ...» selv om det står svart på hvitt i notene at man helst skal gjøre det. Vår tolkning er vår, og låten er slutt der vi setter strek. Et personlig valg.

I musikken sin har Susanna, Benedicte og Ane en tone som rører ved oss. Vi kjenner oss hjemme hos dem. Vi er veldig glade og takknemlige for at vi får låne tonespråket deres en liten stund.

ELISABETH HOLMERTZ OG FREDRIK BOCK,
OSLO OG MALMÖ, OKTOBER 2010.

Takk til: Vegard, Thomas, Susanna, Benedicte, Ane, Poul, Ingrid, Marco, våre barn, familier, venner og kollegaer.

✧ **BARBARA STROZZI** var en slags tidlig sanger-låtskriver Hun ble født i Venezia i 1619 og døde der i 1677. Med sin begavelse, stemme og musikalske integritet nøt hun stor respekt og suksess i samtidas intellektuelle og akademiske overklasse.

Musikken preges av dramatikk og farger, djerpe og malende melodier og affekter i hver frase. Strozzi gav ut åtte samlinger med sanger, de aller fleste verdslige, men også noen sakrale. Vi har her først og fremst valgt sanger fra hennes sjuende opus, *Diporte di Enterte, overo Cantate & Ariette a Voce Sola* fra 1658.

✧ **SUSANNA K. WALLUMRØD:**

«Da jeg fikk tildelt oppgaven med å komponere et stykke til duoen Holmertz og Bock, begynte jeg å lytte til opptak av utøverne, hver for seg og sammen. Jeg følte det var viktig å bli kjent med Elisabeth Holmertz' stemme og personlige uttrykk. Til tross for at vi arbeider innenfor ulike

sjangre, er musikken beslektet på et vis. Det kan trekkes paralleller fra barokken til dagens alternative populærmusikk gjennom harmoniske og melodiske forløp, men òg gjennom tematikk. Slektskapen med min egen musikk ligger i særlig grad i uttrykket.

Ganske tidlig i prosessen ble det klart for meg at jeg ønsket å skrive et lengre stykke enn jeg vanligvis gjør; jeg ønsket å bruke lengre tid på å fortelle en historie og å gå mer i dybden. Etter hvert utkrystalliserte det seg en idé om en tredelt suite med klare forskjeller mellom delene, bygget over et melodisk og repeterende hovedtema. Jeg ønsket å skrive et nakent og luftig landskap, med melodisk materiale som minner om barokkens, og med rytmiske mønstre og beat som den største kontrasten til den tidlige musikken. Temaet er en mytisk verden, en sammensmelting av naturens premisser og menneskets indre.»

✧ **BENEDICTE TØRGET:**

«Å komponere et stykke for tidligbarokkduoen Elisabeth Holmertz og Fredrik Bock, gav meg mulighet til å gå inn i en verden av musikk hvor det sentimentale er en vesentlig del av uttrykket. Det å gi følelser som lidenskap og smerte et uttrykk betraktes som en kunst. Følelsene er drivstoffet i musikken og i historiefortellingen. I stykket synger hovedpersonen ut sin klage. Han lengter etter tårer som vil lette hans hjerte.

Tidløsheten i det sanglige uttrykket ble tydelig i arbeidet med komposisjonen. 1600-tallets tekstlige tematikk, harmoniske forløp og fraseringsfrihet har mye til felles med deler av jazzmusikken og dagens singer-songwriter-tradisjon.

Jeg ønsket å gi stykket en klar form gjennom et slags gyllent snitt hvor en melodisk stigning og en umerkelig modulasjon skaper et høydepunkt og bevegelsen tilbake til tonearten i stykkets begynnelse blir som et fall – bølgen slipper, klagen stilner for denne gang.

Jeg ønsket også å skrive et stykke som ville invitere utøverne til improvisasjon og skape rom i det melodiske materialet til ornamentikk og rytmisk bevegelighet.

Det var inspirerende å se hvordan Elisabeth og Fredrik nærmer seg musikken de framfører. Den håndverksmessige fordypelsen deres er så inderlig at det åpner for magi og poesi. Form og håndverk står ikke i veien for umiddelbarhet i uttrykket. Umiddelbarhet utgjør en sentral verdi både i popmusikken og i min egen musikk, og duoen får dette møtepunktet til å vibrere.»

✧ **ANE BRUN** er en meget framgangsrisk norsk sanger-låtskriver. Hun målbærer den skandinaviske melankolien, men har også vært innoim barokken i sine tolkninger av bl.a. «Didos klage» fra operaen *Dido og Aeneas* av Henry Purcell.

ELISABETH HOLMERTZ

✦ SOPRAN

Den svenske sopranen Elisabeth Holmertz har et repertoar som spenner fra middelalder til nåtid via barokk, viser, eksperimentelt musikkteater og senromantikk, men hun har arbeidet mest med tidligmusikk og nyskrevet musikk.

Elisabeth Holmertz har studert ved Norges musikkhøgskole (med professor Barbro Marklund-Petersøne som hovedlærer) og på Hochschule für Musik Köln (med professor Barbara Schlick).

Hun operadebuterte i 2005 med tittelrollen i *Ophelias: death by water singing* av Henrik Hellstenius. Siden har hun gitt stemme til mange sterke og lidenskapelige kvinneskikkelser med dragningskraft mot det deliriske og suicidale (Dido, Hedda Gabler, Armide mfl.), men også til glade nymfer og ymse varianter av Venus.

Elisabeth har vært solist med de mest framtrepende ensemblene og orkestrene

i Skandinavia: Norsk Kammerorkester, Kringkastingsorkestret, Oslo Sinfonietta, Danmarks Radios Underholdningsorkester og Cikada under dirigenter som Christian Eggen, Ingar Bergby, Tõnu Kaljuste og Jonathan Stockhammer i større konsertante verk som *Pierrot Lunaire* (Arnold Schönberg), *Lone Child* (Claude Vivier), *L'Abbé Agathon* (Arvo Pärt) og *Tre Voci* (Arne Nordheim). Med Cikada Duo og Åke Parmerud har hun spilt inn *Fem kryptofonier* av Arne Nordheim.

FREDRIK BOCK

✦ BAROKKGITAR & TEORBE

Fredrik Bock har de siste 10 åra arbeidet som luttenist og gitarist med base i København og Malmö. Med inspirasjon fra renessansens og barokkens musikk spiller Fredrik flere av gitar- og luttfamiliens mange instrument, både som solist og sammen med etablerte solister, ensemble og orkestre. Fredriks nyfikenhet og interesse for andre genrer fører ofte til musikalske møter utenfor renessansens

og barokkens allfarvei: den ene dagen sanger på en visefestival, den neste dagen pubmusikk med folkemusikere, og iblant helt nyskrevet musikk. Fredrik spiller jevnlig med flere av Europas ledende ensemble og orkestre, blant andre Concerto Copenhagen, Theatre of Voices, Barokksolistene, New Dutch Academy, Arte dei Sounatori og Ensemble 1700. Som en av få luttenister har Fredrik spesialisert seg på barokkgitaren, og hans kompromissløse arbeid med den har gitt ham flere stipender og priser. Fredrik har dessuten medvirket i atskillige radio- og tv-innspillinger så vel som cd- og dvd-produksjoner.

LOVE SONGS RE-SPelled

A lute, a singer, a melody, a comp, texts of love and death, pitch-black thoughts and rose-scented dreams. Typical 1600s. Replace lute with guitar. Typical 1900s to the present. Typical singer-songwriter. Same light, same darkness.

It is no longer uncommon for musicians to combine early and modern music, though it is more customary in the realm of contemporary artistic music, i.e. composed, often rather complex music. But it is in the pop and singer-songwriter tradition that we are more likely to find the most obvious counterparts of lute songs of the 1600s.

"This is just like pop," we Baroque musicians often say when we rehearse a new song—pop or jazz. An accompanying bass line that sometimes just goes on and on repetitively ad infinitum, to an overlying melody that

is open with regard to phrasing, timing, and interpretation.

That is how the notes look in The Real Book, the jazz bible, and that is how the song notes look in the books we dig up in the music library's section for early music: a melody, a text, and a comp. It is far from simple music, but often it is imbued with a liberating simplicity. It appeals to many musicians with versatile musical tastes who wish to do their own thing, the same as their seemingly freer colleagues do.

We asked two outstanding composer-singers from the pop and jazz milieu to put our belief to the test that pop and Baroque indeed have as much in common as two classically educated musicians would have it. Perhaps it is just something we have made up. Wishful thinking? So what happens if we are really

given a free rein? How far can you push the boundaries before the style and distinctive features of the music disappear? Is musical style more important than the music itself? We wanted them each to write a tune for us in their own musical language. Would each be able to retain her characteristic tone writing for classically trained performers?

The answer to all the above questions is that music is music is music...

What we wished was simply to make music, on our own terms, and the music's.

On this recording we also wanted to summon forth more verve and presence in Strozzi's songs: a more open form and a feeling of making cover versions of the songs, not simply recreating old notes. Therefore, we have taken liberties in our versions of certain

songs: Not all repeats have been kept; we add measures here and there; and in the lamento "Lagrima mie" we do not return to the opening line in the text "Lagrima mie, à che vi trattenete . . .", even though it is clearly called for in the written music. Our interpretation is our own, and the tune ends where we want it to end. It is our choice.

In the music of Susanna, Benedicte, and Ane there is an ambience that touches us. We feel at home with them. We are very happy and grateful to be able to borrow their musical language for a little while.

ELISABETH HOLMERTZ AND FREDRIK BOCK,
OSLO AND MALMÖ, OCTOBER, 2010.

Thanks to: Vegard, Thomas, Susanna, Benedicte, Ane, Poul, Ingrid, Marco, and to our children, families, friends, and colleagues.

✧ *BARBARA STROZZI* was in a way a singer-songwriter of her time. She was born in Venice in 1619 and died there in 1677. Owing to her talent, her voice, and her musical integrity, she enjoyed immense respect and great success among the upperclass intellectuals and academics of her day.

Her music is dramatic and rich in colour, every phrase characterized by bold and expressive melodies. Strozzi published eight collections of songs, mostly secular, but some sacred. We have primarily selected songs from her seventh opus *Dioperte di Euterpe, overo Cantate & Ariette a Voce Sola* from 1658.

✧ *SUSANNA K. WALLUMRØD*: “When I was given the task of composing a piece for the duo Holmertz and Bock, I began by listening to recordings they had made, individually and together. I felt it was important to acquaint myself with Elisabeth Holmertz’ voice and personal expression. Although we work in

different genres, there is a certain kinship in our music. Parallels can be drawn from Baroque to today’s alternative popular music not only in terms of harmonic and melodic passages, but also thematic structure. The kinship with my own music lies particularly in the expression.

Early in the process it became clear to me that I wanted to write something longer than I was used to doing; I wanted to take more time to tell a story and go into greater depth. Gradually my ideas crystallized into a three-part suite with clearly delineated sections based upon a melodic and repeating main theme. I wished to create a bare, airy landscape, with melodic material reminiscent of the Baroque and with rhythmic patterns and a beat generating the greatest of contrasts to early music. The theme is a mythic world, a fusion of nature’s premises and one’s inner life.”

✧ *BENEDICTE TORGET*:

“To compose a piece for the early Baroque duo of Elisabeth Holmertz and Fredrik Bock afforded me an opportunity to enter into a musical world in which the sentimental aspect is an essential part of the expression. Lending expression to feelings, such as passion and pain, is regarded as an art form. The feelings fuel the music and the telling of the story. In this piece the protagonist sings his lament. He longs for a release of tears which will ease his heart’s affliction.

The timeless aspect of lyrical expression became evident in working with this composition. The textual themes, harmonic passages, and freedom of phrasing in music of the 1600s has much in common with some jazz music and today’s singer-songwriter tradition.

I wanted to give the piece a distinct form—employing a kind of Golden Section—whereby a melodic ascent and an imperceptible modulation lead to a climax, and the return to the key at the beginning of the piece is like a fall—the wave recedes, the lament subsides for the time being.

I also wanted to write a piece that would encourage the performers to improvise and leave room in the melodic material for ornamentation and rhythmic mobility.

It has been inspiring to see how Elisabeth and Fredrik approach the music they perform. Their passionate immersion in their craft is magical and poetic. Form and technique never interfere with spontaneity of expression. Spontaneity is a key element both in pop and in my own music, and this duo pulsates with it.”

✧ *ANNE BRUN* is a very successful Norwegian singer-songwriter. She is an exponent of Scandinavian melancholy, but she has also performed in the Baroque style, including her interpretation of “Dido’s Lament” from the opera *Dido and Aeneas* by Henry Purcell.

ELISABETH HOLMERTZ

✦ SOPRANO

The repertoire of Swedish soprano Elisabeth Holmertz spans from medieval to contemporary via Baroque, folk song, experimental musical theatre, and the late Romantic era, but she has worked mostly in early and contemporary music.

Elisabeth studied at the Norwegian Academy of Music, where her principal teacher was Professor Barbro Marklund-Petersóne. She also studied with Professor Barbara Schlick at the Hochschule für Musik Köln, Germany.

She made her opera debut in 2005, singing the title role in Ophelias: Death by Water Singing by Henrik Hellstenius. Since then she has lent her voice to many strong and passionate female characters with a propensity toward delirious or suicidal behaviour (Dido, Hedda Gabler, Armide, et al), while also singing the roles of happy nymphs and diverse Venus-like figures.

Elisabeth has appeared as soloist with the the most important ensembles and orchestras in Scandina-

via, among them, the Norwegian Chamber Orchestra, the Norwegian Radio Orchestra, the Oslo Simfonietta, Danish Radio's Underholdningsorkester, and the Cikada Ensemble. She has worked with conductors such as Christian Eggen, Ingar Bergby, Tõnu Kaljuste, and Jonathan Stockhammer in larger concertante works that have included Pierrot Lunaire (Arnold Schönberg), Lonely Child (Claude Vivier), L'Abbé Agathon (Arvo Pärt), and Tre Voci (Arne Nordheim). Together with Cikada Duo and Åke Parmerud she recorded Fem kryptofonier by Arne Nordheim.

FREDRIK BOCK

✦ BAROQUE GUITAR & THEORBO

Over the past ten years Fredrik Bock has worked as lutenist and guitarist while based in Copenhagen and Malmö. Taking his inspiration from the music of the Renaissance and Baroque, Fredrik plays a number of the many instruments of the guitar and lute family, both as soloist and together with es-

tablished soloists, ensembles, and orchestras. Fredrik's natural curiosity and interest in other genres often lead to musical encounters off the beaten track: one day at a folk song festival, the next with pub musicians, and now and then contemporary classical music. Fredrik performs regularly with some of Europe's leading ensembles and orchestras, including Concerto Copenhagen, Theatre of Voices, The Baroque Soloists, New Dutch Academy, Arte dei Sonatori, and Ensemble 1700. Fredrik is one of few lutenists to become a specialist on Baroque guitar, and his uncompromising pursuit of artistic excellence has garnered him a number of grants and prizes. He has moreover contributed to a good many radio and television recordings, and CD and DVD productions.

WWW.HOLMERTZ-BOCK.COM

✧ I. THE FORESTER
SUSANNA K. WALLUMRØD, 2009

I have walked so very far
so far
so far

Have not found who you are
who you are
who you are

Who are you
Who are you

You are hiding oh reveal
Reveal yourself to me

Who are you
Who are you

Red sun leaves us warm in soft
Embraces
From a kiss
From a heart
Smiling moon makes us grow wild
Roses
In a bubble of joy
Of joy

We can hear our children calling
We can hear our children yowling

Forest leaves us cold in green dark rooms
Shivering
With earth in hand
Dirt in mouth

Arms of sea leaves us hanging in
Deep blue waves
With fear in eyes
Death in ears

We can hear our children calling
We can hear our children yowling

Once again
we are lost
To the birds
to the rocks
Once again
we are free
Free of you
free of me
Once again
we did fall
We fell so hard
we fell for you
Once again
we can't recall
Anything
of it all
Once again
we do lie
We do cheat
we do try
To hurt you
while we still can
Hurt you bad
Till it stings
Once again
we are lost
To the birds
to the rocks

VOKTER AV SKOGEN
(NORSK VERSION: SUSANNA K. WALLUMRØD)

Jeg har vandret, å, så langt
Så langt
Så langt

Vet ennå ikke hvem du er
hvem du er
hvem du er

Hvem er du
Hvem er du

Du skjuler deg, å, vis deg
Vis deg selv for meg

Hvem er du
Hvem er du

Rød sol etterlater oss varme i myke
Omfavnelser
Av et kyss
Av et hjerte
Smilende måne lar oss gro ville
Roser
I en boble av glede
Av lykke

Vi kan høre våre barn kaller
Vi kan høre våre barn jamrer

Skogen etterlater oss kalde i grønne mørke rom
Skjelvende
Med jord i hånd
Jord i munn

Armer av sjø etterlater oss hengende i
Dype blå bølger
Med redsel i øynene
Døden i ørene

Vi kan høre våre barn kaller
Vi kan høre våre barn jamrer

Enda en gang
er vi mistet
Til fuglene
til steinene
Enda en gang
er vi frie
Frie fra deg
frie fra meg
Enda en gang
falt vi
Vi falt så hardt
vi falt for deg
Enda en gang
kan vi ikke huske
Noenting
av det som skjedde
Enda en gang
vi lyver
Vi bedrar
vi forsøker
Å såre deg
mens vi fremdeles kan
Såre deg hardt
Så det svir
Enda en gang
er vi mistet
Til fuglene
til steinene

✠ 3. NON OCCORRE
DIFORTE DI EUTERPE, OVERO
CANTATE ♪ ARIETTE A VOCE SOLA, 1658

Non occorre ch'io ci pensi
Il mio caso è già spedito
Poichè Lilla ha stabilito
Darmi ogn'hor martini immensi

S'io piango ella ride
S'io rido mi strugge
S'io seguo mi fugge
S'io fuggo m'uccide
Così per lei non ho più cor, nè sensi

Non occorre ...

S'io provo lasciarla
Più al laccio mi stringe
S'un guardo ella finge
è d'huopo adorarla
così a idol crudel spargo gl'incensi

*There's no need to ponder it.
My case has been settled,
because Lilla has decided
to give me incessant pain.*

*If I cry, she laughs.
If I laugh, she destroys me.
If I go after her, she escapes me.
If I escape her, she kills me.
So, for her, I have neither heart nor feelings.*

There's no need ...

*If I try to leave her,
she tightens her fetters.
If she casts me a fake glance,
I'm obliged to adore her.
So, it's to a cruel idol I offer incense.*

*Det er bare å glemme.
Min sak er allerede avgjort,
for Lilla har bestemt
at jeg skal martres hele tiden.*

*Hvis jeg gråter, ler hun.
Hvis jeg ler, knuser hun meg.
Hvis jeg følger henne, flykter hun.
Hvis jeg flykter, dreper hun meg.
Så mitt hjerte og sinn er ikke hennes.*

Det er bare å glemme ...

*Hvis jeg prøver å forlate henne,
strammer hun løkken.
Hvis hun kaster sine falske øyne på meg,
er jeg nødt til å tilbe henne,
så det er en grusom gudinne jeg strør røykelse for.*

✠ 4. LAMENTO – LAGRIME MIE
(PIETRO DOLFINO) OP. 7, DIFORTE DI EUTERPE,
OVERO CANTATE ♪ ARIETTE A VOCE SOLA

Lagrimie mie, à che vi trattenete?
Perchè non isfogate il fier dolore
che mi foglie 'l respiro e opprime il core?

Lidia che tant'adoro,
perch'un guardo pietoso, ahi, mo donò
il paterno rigor l'imprigionò.
Tra due mura rinchiusa
sta la bella innocente
dove giunger non può raggio di sole;
e quel che più mi duole
ed accresc'al mio mal tormenti e pene,
è che per mia cagione
provi male il mio bene.

E voi, luni dolenti, non piangete?
Lagrimie mie, à che vi trattenete?

Lidia, ahimè, vedo mancar mi
l'idol mio che tanto adoro;
sta colei tra duri marmi,
per cui spiro e pur non moro.

Se la morte m'è gradita,
hor che son privo di speme,
deh, toglietemi la vita,
ve ne prego, aspre mie pene.

Ma ben m'accorgo
che per tormentarmi maggiormente
la sorte mi nega anco la morte.

Se dunque è vero, o Dio,
che sol del pianto mio
il rio destino ha sete.

*Tears of mine, why do you hold back?
Why not let loose the fierce pain
that takes away my breath and oppresses my heart?*

*Because, Lydia, whom I so adore,
she gave me a pitying glance,
was imprisoned by her father.
Locked between two walls
linguishes innocent beauty
where no ray of sun can reach;
and what hurts me the most
and adds to my torments,
is that because of me
my loved one suffers.*

*And you, grieving eyes, don't you cry?
Tears of mine, why do you hold back?*

*Lydia, alas, I see that I miss
the idol whom I so adore;
she remains locked in hard marble,
for whom I sigh and yet do not die.*

*If death is welcome to me,
now that I am without hope,
oh take my life already
(I pray you to), my sharp pains.*

*But well I realize that destiny
to torment me more
denies me even death.*

*If therefore it's true, O God,
that only for my plaint
evil destiny thirsts ...*

Mine tårer, hva venter dere på?
Hvorfor gir dere ikke etter for den voldsomme smerten
som tar pusten fra meg og tynger mitt hjerte?

Lidia, som jeg elsket så høyt,
hun gav meg et medlidende blikk,
og ble stengt inne av sin strenge far.
Innestengt bak tykke murer
er den vakre uskyldige,
der ingen solstråle når henne;
og det som plager meg mest
og øker min kval og pine,
er at det er for min skyld
min elskede lider.

Op dere, verkende øyne, skal dere ikke gråte?
Mine tårer, hva venter dere på?

Lidia, akk, hun tas bort fra meg,
mitt forbilde, som jeg elsker så høyt,
hun er fengslet bak hard marmor,
hun som jeg ånder for, – men likevel dør jeg ikke.

Døden er velkommen,
nå som alt håp er ute,
å, ta mitt liv,
jeg ber deg,
ta mine plager.

Men jeg innser at for å pine meg enda mer
vil ikke skjebnen engang la meg dø.

Så, det er sant, o Gud,
at det kun er mine tårer
den onde skjebnen tørster etter.

✠ 5. SETE PUR FASTIDIOSO (MARC'ANTONIO CORRARO) OP. 7, DIPORTE DI EUTERPE, OVERO CANTATE C^o ARIETTE A VOCE SOLA

«Sete pur fastidioso»
mi disse Lilla un di
e con ciglio ritroso
mirando mi parti
Stupido in un istante
Amator vanneggiante
Io di gir o restar irrisoluto
Il suo troppo parlar mi rese muto

«Sete pur dispettoso»
gridò Lilla con me,
ma nel volto vezoso
vermigla ella si fe
Avido de favori
Ammirai quei colori
Ma però viddi ben che quel rosso
Nacque da sdegno sol, man non d'amore

«You are really so boring.»
Lilla said to me one day,
and, with but a glance,
she left me.
Forthwith speechless,
I, the delirious lover,
couldn't decide whether to go or to stay.
Her cruel words dumbfounded me.

«Oh, you are just horrible»,
Lilla screamed to me one day.
But her beautiful face turned deep red.
Desirous of her favours,
I admired the colours,
but, even then, I knew that the rosy flush
was born of scorn, not of love.

«Du er virkelig irriterende»,
sa Lilla til meg en dag,
gav meg et foraktelig blikk
og forlot meg.
Jeg, den øre elsker
ble øyeblikkelig lamslått
og visste hverken ut eller inn.
De drøye ordene målbandt meg.

«Du er virkelig fæl»,
skrek Lilla til meg en dag.
Men det yndige ansiktet ble bøyrrødt.
Higende etter hennes gunst
beundret jeg fargene,
men alt da visste jeg at rødmen
kom av forakt og ikke kjærlighet.

✠ 6. LA TRAVAGLIATA OP. 2, CANTATE, ARIETTE, E DUETTI, 1658

Soccorrete, luci avaré,
un che muore di dolore;
con un vostro sguardo almeno!
Si può fare del guardare
carità che costi meno?

Proferite, labra care,
sole sole due parole
a chi muor cortesi almeno!
Si può fare del parlare
cortesia che importi meno?

Sodisfaté, se vi pare,
un costante fido amante

con un vostro bacio almeno!
Si può dare del baciare
guiderdon che vaglia meno?

Help, you greedy eyes,
one who is dying of grief,
with just one of your glances!
What charitable act
could cost less?

Utter, dear lips,
just two courteous words
to one who is dying!
Can any token of caring
cost less than two words?

Satisfy, would you be so kind,
an ardent, faithful lover
with just one kiss!
Could any recompense
cost less?

Grådige øyne,
hjelp en som dør av sorg.
Bare et blikk.
Finnes det en velgjerning
som koster mindre?

Kjære lepper,
si bare to vennlige ord
til en døende.
Finnes det noe tegn på elskverdighet
som krever mindre?

Vær så snill,
skjenk en trofast og standhaftig elsker
et kyss, bare.
Finnes det noen belønning
som koster mindre?

✻ 7. OH, MY TEARS,
WHAT HOLDS YOU BACK
(BARBARA STROZZI / BENEDICTE TORGET)

Oh, my tears what holds you back?
Why not let loose that sharp distress
that takes away my breath
and overwhelms my heart?
Because Lidia, whom I so adore,
gave me alas, a favourable glance.
Oh, Lidia, whom I so adore,
she was imprisoned by her father's severity.

Between two walls that innocent beauty
is confined where the sunrays cannot reach her;
and what hurts me the most
and adds to my torment and woes
is that it's my fault that she who is my good
feels this which is bad.
And you, my aching eyes, aren't you going to cry?

Lidia, poor me, I miss my Idol that I so adore;
she's confined among hard marble,
she, for whom I sigh yet die not.
Since I welcome death now that I lack hope,
come take away my life, come take my bitter pains,
I beg you, take away my pains.

But destiny denies me even death
the more to torment me;
thus, oh God, if it is true that terrible destiny
thirsts only for my cries.
Oh, my tears, what holds you back?

✻ 9. MY STAR
TEKST OG MUSIKK: ANE BRUN.
ANE BRUN PUBLISHING, 2008

You are my star
I'll stay and catch your fall
Pack your belongings
we'll hide out
we'll see it coming

'cause I know you know
I'll know when you'll start running
it's when your dark brown eyes turn black
and I won't let them suck you in

you are so far
the one who makes me better
in your surroundings
I'm the one I want to be

and you know me now
you know that I'll come running
when your dark brown eyes turn black
and I won't let them suck you in

my love

*Du er min stjerne.
Jeg er her og fanger deg når du faller.
Pakk dine ting,
vi går og gemmer oss
og ser bra som bendes.*

*For jeg kjenner deg nå.
Jeg vet når du vil løpe,
når dine mørkebrune øyne blir svarte.
Jeg vil ikke la dem dra deg inn.*

*Du er så langt
den som gjør meg bedre.
I dine omgivelser
er jeg den jeg vil være.*

*Og du kjenner meg nå,
du vet at jeg kommer løpende
når dine mørkebrune øyne blir svarte.
Jeg vil ikke la dem dra deg inn.*

Min elskede.

✻ 10. SINO ALLA MORTE
(SEBASTIAN BALDINO) OP. 7, DIPORTE DI EUTERPE,
OVERO CANTATE & ARIETTE A VOCE SOLA

Sino alla morte
mi protesto d'adorarvi.
Voglio amarvi
a dispetto del tempo e della sorte
sino alla morte.

L'inanellato crine che biondeggia
superbo in masse d'oro
per le man dell'età divenga argento.
L'amorose rovine
della vostra beltà ch'io tanto adoro
calpesti il tempo a consumarle intento,

resti ogni lume spento
delle pupille e d'ostri e di cinabri
veggansi impoverir le quance e i labri.

Pur del pensiero che nudre l'alma
avrà la palma il cieco arciero.

Al desio ch'a voi s'aggira,
che per voi sempre so spira,
goderò del mio core aprir le porte
sino alla morte.

Turbi la fede mia il toscò degl'amanti,
la ministra de' pianti,
l'origin d'ogni mal, la gelosia.
Servirò la tiranna ch'a morir mi condanna
tra cure, ne' martir, fra le ritorte
sino alla morte.

Scuota la mia costanza
la nemica d'amore, la madre del dolore,
la furia d'ogni cor, la lontananza.
In adorar costei con tutti i voti miei
mi vedrà quale Anteo sorgere più forte
sino alla morte.

Può la fortuna trarmi lontano
ma sempre invano gl'affanni aduna.

Aque non serba il fiume dell'oblio
che bastino a temprar l'incendio mio,
poiché ad estinguer l'amoroso foco
ci vuol un mare, anzi, ch'un mare è poco.
Io so ch'alle faville degl'amanti
tutti i mari alla fin non son bastanti.

*Until death
I insist that I shall love you.
I want to love you with no regard for time and fate,
until death.*

*Let the curly hair
that shines blonde in a golden mass,
turn silver through the band of time.
The amorous ruins*

*of your beauty that I so adore,
let time tread on them and try to consume them.
Let the light of your pupils be extinguished,
and let the purple and vermillion
of your cheeks and lips become improverished.*

*Even the thought
that nourishes the soul,
will be taken by the blind archer
to be his prize.*

*To the desire that surrounds you,
that constantly sighs for you,
I'll willingly open the door to my heart,
until death.*

*Let my fidelity stir up the lover's poison,
the servant of tears,
the source of every evil—jealousy.
I will serve the tyrant
who condemns me to death
amidst cares and the fetters of woes,
until death.*

*Let my constancy upset
the enemy of love,
the mother of pain,
that puts fury in every heart: distance.*

*In loving her with all my vows,
I will be seen to arise like Anteo,
no, even stronger,
until death.*

*Fortune may carry me
to faraway lands,
but always in vain*

*does it assemble anguish and cares.
The river of oblivion doesn't hold enough water
to put out the fire of my ardor,
for to extinguish the amorous fire
a whole ocean is needed—no, an ocean is not enough!
I know that for the sparks that fly between lovers
all the seas of the world will not suffice.*

*Til døden
lover jeg å tilbe deg.
Jeg vil elske deg
på tross av tiden og skjebnen,
til døden.*

*La tiden ta det bølgende håret,
som skinner i et vell av gull,
og gjøre det til sølv.
La tiden trække ned og prøve å fortære
de kjærlighetsfylte ruinene av din skjønnhet,
som jeg tilber slik.
La lyset i dine pupiller sløkne,
og la kinn og leppers rødme falne.*

*Selv tanken som nærer sjelen,
vil den blinde bueskytteren få.
For begjæret som omgir deg,
som stadig biger etter deg,
åpner jeg gladelig hjertet mitt,
til døden.*

*La min troskap røre opp
elskerens gift,
tårenes tjener,
oppbavet til alt ondt, skinnsyken.
Jeg vil tjene tyrannen
som dommer meg til døden,
full av bekymringer, i lidelsens lenker,
til døden.*

*La min standhaftighet skake
kjærlighetens fiende, smertens mor,
alle hjerters mare: avstanden.*

*Når jeg elsker henne
med alle min løfter,
vil man se meg stige som Antaios,
nei, sterkere,
til døden.*

*Skjebnen kan sende meg til fjerne land,
men forgjeves samler den bekymringer.*

*Det finnes ikke nok vann i glemselens elv
til å dempe min ild.
Til å slukke min kjærlighets flamme trengs et hav,
nei, et hav strekker ikke til.
Jeg vet at for gnistene mellom elskende
er alle verdens hav for lite.*

✠ II. HALLELUJAH

LEONARD COHEN

Now I've heard there was a secret chord
That David played, and it pleased the Lord
But you don't really care for music, do you?
It goes like this
The fourth, the fifth
The minor fall, the major lift
The baffled king composing Hallelujah

Your faith was strong but you needed proof
You saw her bathing on the roof
Her beauty and the moonlight overthrew you
She tied you

To a kitchen chair
She broke your throne, and she cut your hair
And from your lips she drew the Hallelujah

Baby I have been here before
I know this room, I've walked this floor
I used to live alone before I knew you.
I've seen your flag on the marble arch
Love is not a victory march
It's a cold and it's a broken Hallelujah

There was a time you let me know
What's really going on below
But now you never show it to me, do you?
And remember when I moved in you
The holy dove was moving too
And every breath we drew was Hallelujah

I did my best, it wasn't much
I couldn't feel, so I tried to touch
I've told the truth, I didn't come to fool you
And even though
It all went wrong
I'll stand before the Lord of Song
With nothing on my tongue but Hallelujah
